

voorts Dijkstra (tevorens secretaris van het bestuur van de *Shipping*), Olyslager, van Ommeren en Rahusen, en een van de hoogste functionarissen van de *Shipping*: ir. L. P. Ruys (van Eendenburg, Hudig en Gischler verdwenen dus uit de leiding van de koopvaardij te Londen¹). In New York werden drie directeuren van bewindvoering benoemd: van Eendenburg, van Hengel en de Smit. Men ziet: de Booy had nagenoeg uitsluitend reders gekozen – hij voorzag dat de regering nog lang na het einde der vijandelijkheden een intensieve bemoeienis zou hebben met de koopvaardij, en wilde hij voorkomen dat alle reders zich onmiddellijk weer geheel aan hun eigen ondernemingen zouden wijden, dan diende hij enkelen hunner een ambtelijke aanstelling te geven. Ook kon hij die deskundigen niet missen. Onder diegenen die hij een positie als directeur van bewindvoering aanbood, waren er overigens enkelen op wie hij grote pressie moest uitoefenen; vooral bij het bestuur van de *Shipping* heerste een gevoel van teleurstelling dat het college dat meer dan vier jaar lang een groot deel van de koopvaardij geleid had, werd opgeheven. ‘Het is’, zei Gischler in de laatste bestuursvergadering, ‘geen aangename gedachte, thans . . . levend te worden begraven.’²

De Booy richtte voorts, eveneens per 1 augustus '44, de door Kerstens bepleite Raad voor de Koopvaardij op; daarvan werd Hudig voorzitter. Die Raad stond hem als adviesorgaan terzijde.³

Van veel belang was voorts dat de Booy zowel aan de reders als aan de opvarenden van de koopvaardij meer vastheid schonk. Eind juni '44 maakte hij met het toen nog in functie zijnde bestuur van de *Shipping* de afspraak dat de vergoeding welke de rederijen hetzij in geld (uit het Scheepvaartfonds dus), hetzij in nieuwe tonnage voor hun gevorderde schepen zouden ontvangen, door drie factoren bepaald zou worden: de normale afschrijving, een extra-afschrijving voor gebruik onder oorlogsomstandigheden, en een rentefactor; men zou daarbij dan uitgaan van de waarde van het schip – als waarde werd aanvaard de (werkelijke of geschatte) aanbestedingsprijs van elk schip in '38 die, voorzover hij geschat moest worden (dat was natuurlijk bij de meeste schepen het geval) door een onafhankelijke commissie van deskundigen vastgesteld zou worden.

Ook de door Kerstens voorbereide wachtgeldregeling kreeg de Booy in het *Staatsblad*: in september '44 werd bij wetsbesluit bepaald dat alle zeelieden op wie de vaarplicht van toepassing was geweest, na het einde der vijandelijkheden recht hadden op twee maanden buitengewoon verlof

¹ Ferwerda was daaruit al eind '43 verdwenen toen hij tot Regeringscommissaris voor de Repatriëring benoemd was. ² Nederlandse Scheepvaart- en Handelscommissie: Notulen, p. 3461–62. ³ Hij is per 2 augustus '45 opgeheven.